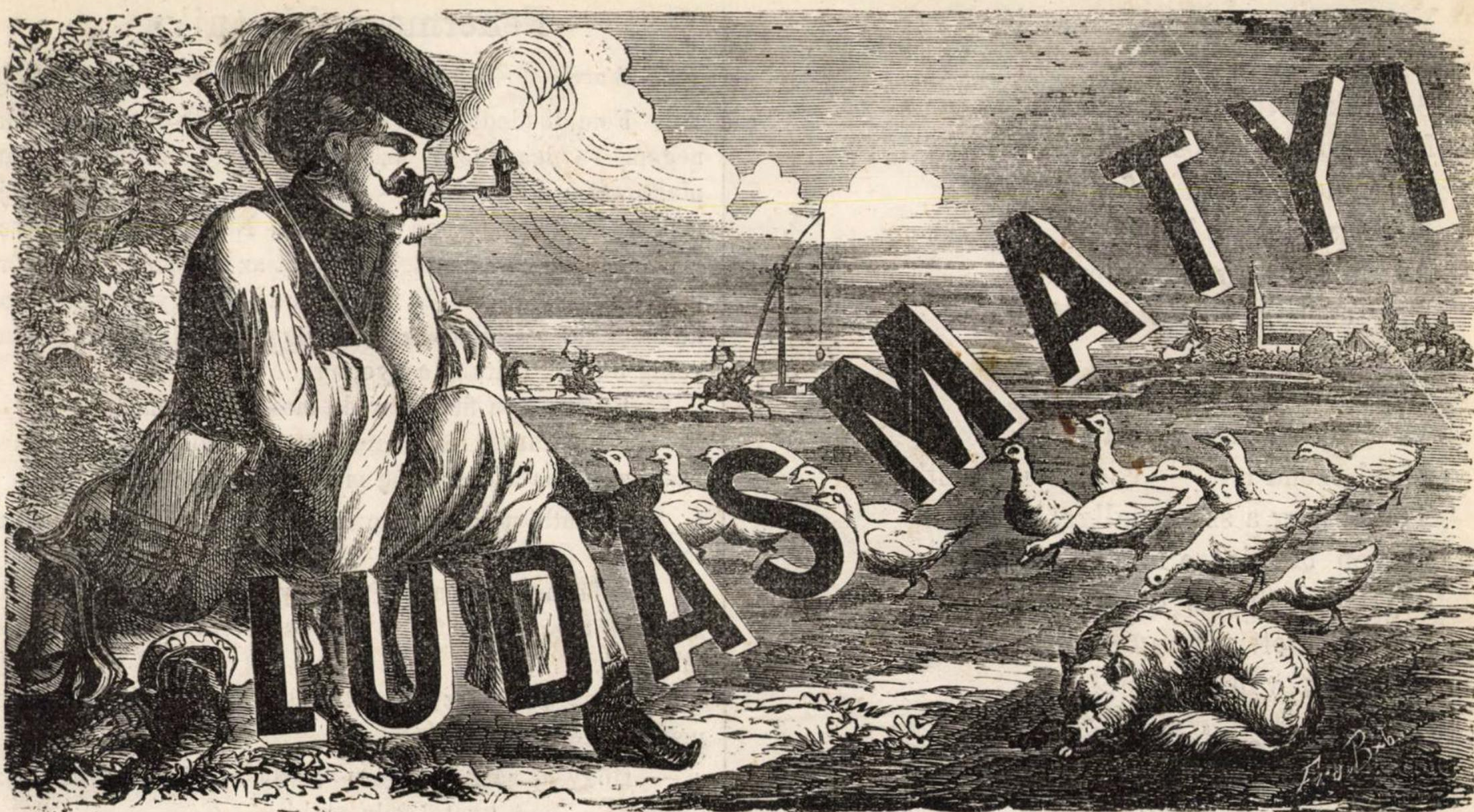

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 23-án
1871.
30. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Szent sopánkodás.

Pest város áldott kebelében
— Áldott, mert jót rosszat bevesz —
Képiró-utcza, hét bagoly-ház
— Ép rá illő nevezet ez —
Gyülik össze egy szent társulat,
A lelkeket mivelni tán?
Nem biz a, mert részben s egészben
In höchsten Grad ultramontán!

Tagjai: mind szemen szedett nép,
Van benn miniszter, gróf, iró,
Forditott hitü kálomista,
Egy pár megkeresztelt zsidó,
No meg pap, — ez el nem maradhat
S hozzá tartozó két társa:
Az ördög, — no meg a vénasszony!
— E háromnak nincsen mássa —!

Malasztos szent pillantásokat
E helyt naponként sok ur vált, —
Sőt van olyan is, kit Pozsonyból
Kicsaptak, — értem Violát!
Beférkőztem egy estén oda,
Hallgattam a tanácskozást,
Szent Kleofás! szent Zebedeus!
Láttatok-e ily változást!

A jegyző olvasott valamit…
S majd megette maga-magát,
Az elnök, még ferdébbre tartá
Különben is ferde nyakát;
A sok kegyes választmányi tag
Ki ide, ki oda kapott,
Mind a nehéz kórság gyötörte
A sok jelenlévő papot!

Volt sohajtás, szem elforgatás,
A sok áhitatos pofa
Sopánkodott, mint a diáktól
Meglopatott káros kofa!
Per amorem! beata virgo!
Ki-ki tördelte a kezét,
Azt hittem: a szent kompánia
Egy cseppig elveszté eszét!

Bódult szavak egész özöne
Kisérte a felolvasást,
Majd csend lett, — és elfojtott szitkok
Törék meg a szent hallgatást! —
Ó vén betyár! o magnus lurco!
Jaj! rosszabb az eretneknél!
Jaj! kilátott már gonoszabbat
Ki látott valaha ennél?!...

Szőtt-font, nagy reménnyel táplálá
Áhitatos kebleinket,
A legnagyobb fokig hangolá
Benne helyzett reményinket!
S most?... hogy aláirva a kölcsön
S megtartva a hadi szemle,
S bizton van a vén rosz! ó mit tett!
Szent szívünk hogy megfélemle!

S még finom is a vén gazember!
Mert oly udvariasan ir,
Söt még mutatja mély fájdalmát
Melylyel krokodil könyet sir!
Hanem azért a vén bestia
Kimondani nem átallá:
Hogy mint más, ő is utilaput
Köt szent atyánk talpa alá!!!

* *
*

Tán ráismersz szives olvasóm
E szent s kegyes társulatra?!
Pesti katholikus kaszinó
Ez, — méltó a bámulatra!
És az, a mi ugy meggyötörte
E szent társulatnak hasát,
Nem más: minthogy teljes ülésben
Thiers levelét olvasák!!!

Nagy Bőgős.

Fehérmegyei krónika.

Kukorelli Frici bolitikai levele, Csimazi Lőrinchez.

Felejdhededlen parádom! Réken de zsem nem irdál negem, — igaz hogy azdán én zsem nem fárazdodtam makamat a firkálással. — Olyan kegyedlen mánia fokja mek itt Madjarorszáqon az empert. Nem kontol semmivel. Én zsem kontolok azzal, ha falakit az algotmányos adóérd mek nyuznag izs, — de mázs izs azdán ugy fan mi felüng finánczokkal, — lekkefesebbet zsem sajnálnak, ha falahol vékig huzzák rajtung a nyomórudad.

Ilyen gutya filág fan idd mosd párádom!

Nem kondol fele senki ha az eső ezsig is, — mek azzal zsem ha a szárazság mekbörgöl mintend.

Polontul negi adta makát minten emper a nemkontolásnak.

A fármegye el gezd jajgatnyi, hogy az a sok gegyetlen toktor pe adta negi az batkány mérket, — nem kontol fele senki.

Hogy sok muszgafeszető pegyün az uj pizodmánypa, nem kondol vele senki.

Hogy ez sérti a nemes vitézlő madjar nemzed püszkesékit, — nem kontol vele senki.

Hogy a förösfejü Tód miniszder, már gezdetbem mek sérdette az algutmányt, — nem kontol vele senki.

Hogy Bauler izs polondul negi ment a gözösiskoláknak az ö 2—4 és 6 frtos daksájával, — nem gondol vele senki.

Hogy a Jegelfalusi, fehérfári büsbök, — Ögörfalusira fáltoztatta mek nefét, — nem kontol vele senki.

Hogy az bápai csalhatatlanságod izs gihirdette, s fele az ikazhivő geresztyén népséket szörnyü félelem és rettekéspe ejdedte, — nem kontol vele senki.

Hogy az tolgok mintenfelé tótákast állnak — nem kontol fele senki.

Hogy az adót mintig steigerolják, — nem kontol vele senki.

Hogy a szegény nibség a sok fizedéspe már majd mek feszegetik, — nem kontol vele senki.

Hogy a cseresznyét maguk a miniszteriumok eszig a hozzá tardozó atyafisággal együdd, a magját mek a népsikneg adjág, — nem kontol fele senki.

Hogy ez a Pittó miniszder, a járásbirósági széghelyed mint az fármegye negi mekhagyta, — nem Picsgére, — hanem az Ürményi urasák gedfiért Válba ponálda, — nem kontol fele senki.

Betig azdán vékre is eppöl a nem pánom bolitikából, — szörnyü nagy pánom lesz.

Érezhetig ezd mintennap a jámpor bolgárdársak.

Gülönössen érezhetig appól is, hogy ellenére az országos dörvényeknek, ellenére a mezőrentörség indézketéseinek, — ellenére a százatos gyakorlatnak, mit gövetett el a fálifölgyi egyenes uttal Ürményi és buszi bajtásai, a Szuper Jósi és a sunyi László Dóni!...

Hat fármegyépen nem dördént ilyen fakapundus hisdória.

Ezelőtt udazgattunk szép egyenes uton, minten ganyargás és gerülgetés nélgül az szép f á l i f ö l g y é n, — mosd gapja makát, ez a hóbordos Ürményi uraság, azért hogy ő 13 próbás becsovics, azd a széb országutat, a mi az ü gastélya előtt huzódott el, — elfoklaldatja, pegeriteti, — s csináldat appól makának ankol gertet, tele koriandrum, oleandrum, s más ehhez hasonló gözös-ügyes firágokkal.

Azd kontolja, hogy mert ő gözösügyes kafallér, — dehád már negi privilégiuma fan mintenféle gutyságokat mivelni, s a dörvényt gutyába sem venni.

Te parádom! Rózsa Sántor már csag nagy petyár folt, — mék is mek zapolázdák ü gigyelmét.

Dehát ugy hozza azt az igazság makával, hogy a döbbi rendbontó uraságnak is aláfüstöljön az a girályi piztos, ha a móres udjáról ledérnek. Merd az már mosd még izs csag szörnyüség, hogy az Ürményi uraság eszelős bassziójáért, geveregjen és ganyarogjon az utas emper, sárpa, vizpe, — geresztül a szük utcágon, — migor ez előtt még a B a c h filákpan sem merdék folna ezt az erőszagos és lelgiismeretlen tolgot elkövetni.

És mosd az algotmány szüre alatt, vész, romlik, és busztul minden.

Láttál parátom! ilyen eszefeszedt állabotot?

De ha már ez a nibség széjjel nem rukja is Ürményi uraság geritéseit, — csag azon csodálgozom, hogy ezt a filágos dörvény sértést, ezd a százados gyakorlattal ellengező foklalást Zuper Jósef folt főpiró elnézte, — s László Dóni szukapiró elsunyokta? . . .

Negik mint disztviselőgnek, s a dörvény őrizö bászdorainak pecsületpeli götelességük lett folna, — Ürményineg ezd a foglalásád pediltanyi, és neki semmi karázdasákot, a gözönség és a dörvény hátrányára meg nem engednyi.

Te bár mind a gét disztviselő ládda ezt a tolgot, — te azért mint az gettő halkatod, — mint az cethal.

Vagy dán itt Madjar országon már az ikasság — süget is, vak is.

Meklehet, hogy migor László Dóni ezen az udon végig ganyargott, — szibsigesen pehunyda szemét, — és nem látott semmit. Aztán gövette ezt az algotmányos dempót Szuper Jósef is. Csupa obbortunus szembontból ő se látta meg a sog fától az erdőt. . . .

Igy lett azdán a fáli fölgyi egyenes utból, ganyar ut, — Szuper Jósef főszukapirópul, — ficisbán, — László Dóni szukapirópul, pedig füszukapiró.

Az ikaz, hogy P a c h és S c h m e r l i n g alatt már ily manőfer meg nem dördénhetett folna. Az a Nagy Bál, a Schmerling itőben fáli szukapiró, már csag gutya egy ember folt, te azd már csag még sem enkedte folna mek semmiféle hadalmas urasáknag sem, hogy az egyenes utból görbe utat csináltasson. Annyi pöcsület folt eppen az uri emperhen. — Hanem ezeg az algotmányos tátusog, egy gis buszibajtáságért, egy gis nagy uri gegyességért, s e gegyességpől folyó örfendetes salláriumokért, nagyon mekgyönkülnek az ő ikasságérzetügpen, — s enkedik az árfizet gereszdül gasul menni még a nagyabjuk hádán izs.

Piz ez párádom! ferdelmes algotmányosság, — süsse mek a gi csinálda.

Csotálom hogy ez a fitéz magyar nemzet oly pirgadürelemmal nézi fégig ezeget a fakapuntus hisdóriákat.

Igaz! hogy mozoknag, gáromgodnak, — de mind ezd gutyápa sem feszik. E miadd a gáromgodás miadd ugyan sem B a u l e r, sem P i t t ó, sem S z u p e r, sem L á s z l ó D ó n i mek nem szégyenül. Ezért pizony ők semmid sem zsenirozzák makukat, sőt oly gevélyen ülnek az ő székeikpen, mint Salamon girály az ő ticsősségépen.

Másudd bersze alá füsdölnének, — de a madjar gegyes és isdenfélő népség, s igy ingább gikerüli, mint felfortitsa a Pelzepupok, és a Farahók szekerét.

Kukorelli Frici
finánc komisszér.

Szabadkai életképek.

XXV. kép.

A J Á N L A T.

Miután a „p a p r i k a - j a n c s i s á g“ lassanként kimegy a divatból: annak helyébe ajánljuk a „z ö l d m a t y i s á g o t,“ és megkeressük a kormányt az iránt, hogy L é n á r d M á t é polgármestert nevezze ki t ö r v é n y s z é k i e l n ö k n e k. — Kelt a 19-ik század igazságszolgáltatási korszakában.

Borsika.

Nyilt levél.

Thiers urhoz, Versailles vagy Párisban, vagy ott a hol találtatik!

Brúder! Midőn a rend h e l y r e á l l í t á s á n a k általad v é g h e z v i t t m ó d j á t i t t m e g h a l l o t t u k, a szó teljes értelmében p o k o l i ö r ö m szállott meg bennünket; — sajnáljuk azonban, hogy kissé nem tekintettél vissza a mi 1849-iki magyarországi eljárásunkra. — A mint tudjuk, voltak a r e b e l l i s e k között l e l k é s z e k, i r ó k, l a p s z e r k e s z t ő k, — e z e k e t 50-ig k e l l e t t v o l n a v á g a t n o d; voltak t i s z t e s c s a l á d b e l i n ő k, — ezeket m e g k e l l e t t v o l n a k o r b á c s o l t a t n o d vagy s e p r ö z t e t n e d. — Kérdezd meg csak Magyarországon az i l l e t ő k e t, hogy miként részesültek ezen o s z t r á k k a t o n a i a j á n d é k o k b a n, s mint hordozzák ennek l e t ö r ö l h e t l e n b é l y e g é t mai napság is, úgy annyira hogy még a Deák Ferencz által a multak elfedésére szőtt fátyol se birja eltakarni.

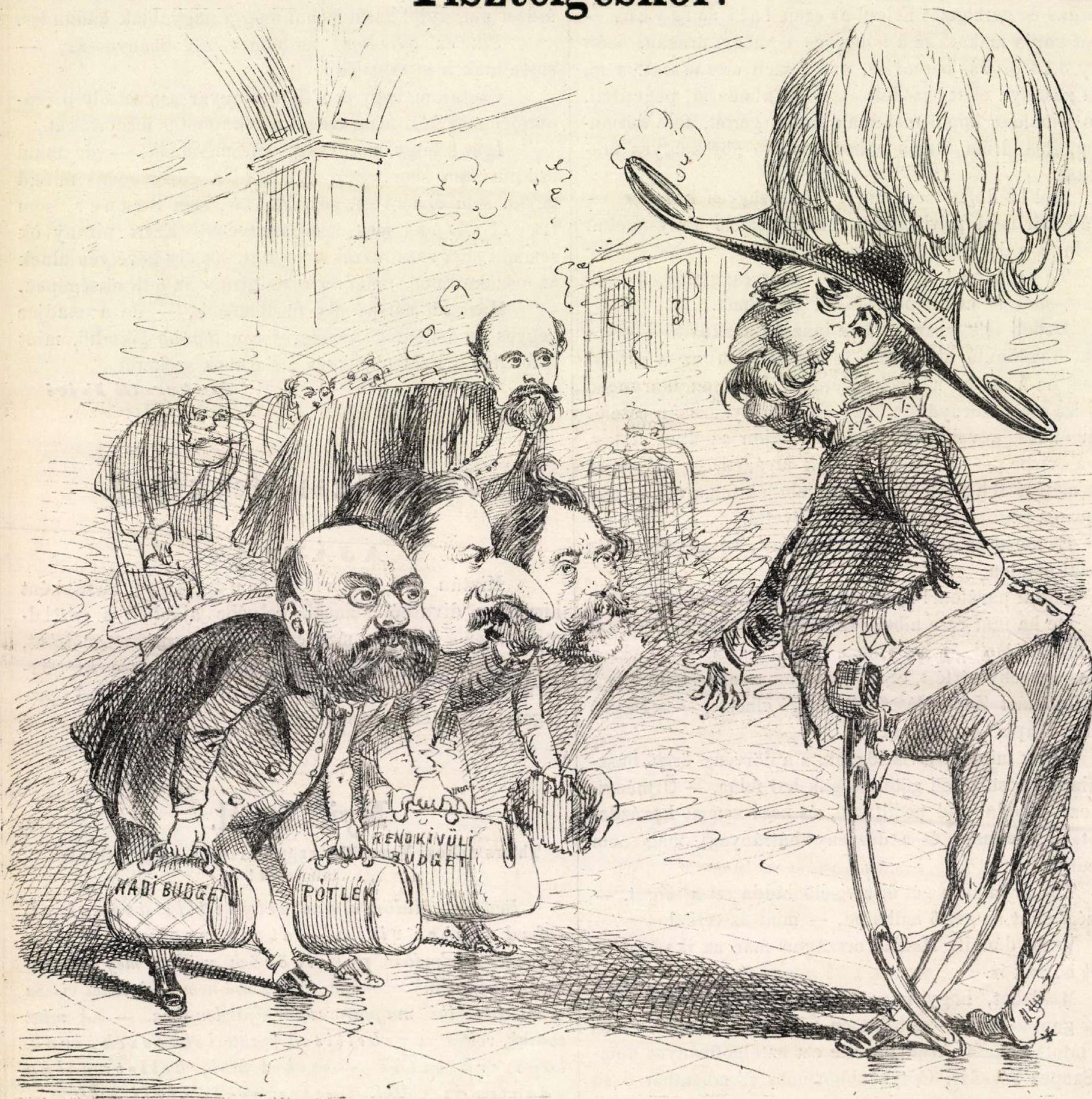
Kelt a pokol kellős közepében.

Haynau m. p.
Nugent m. p.

---

*

Tisztelgéskor.

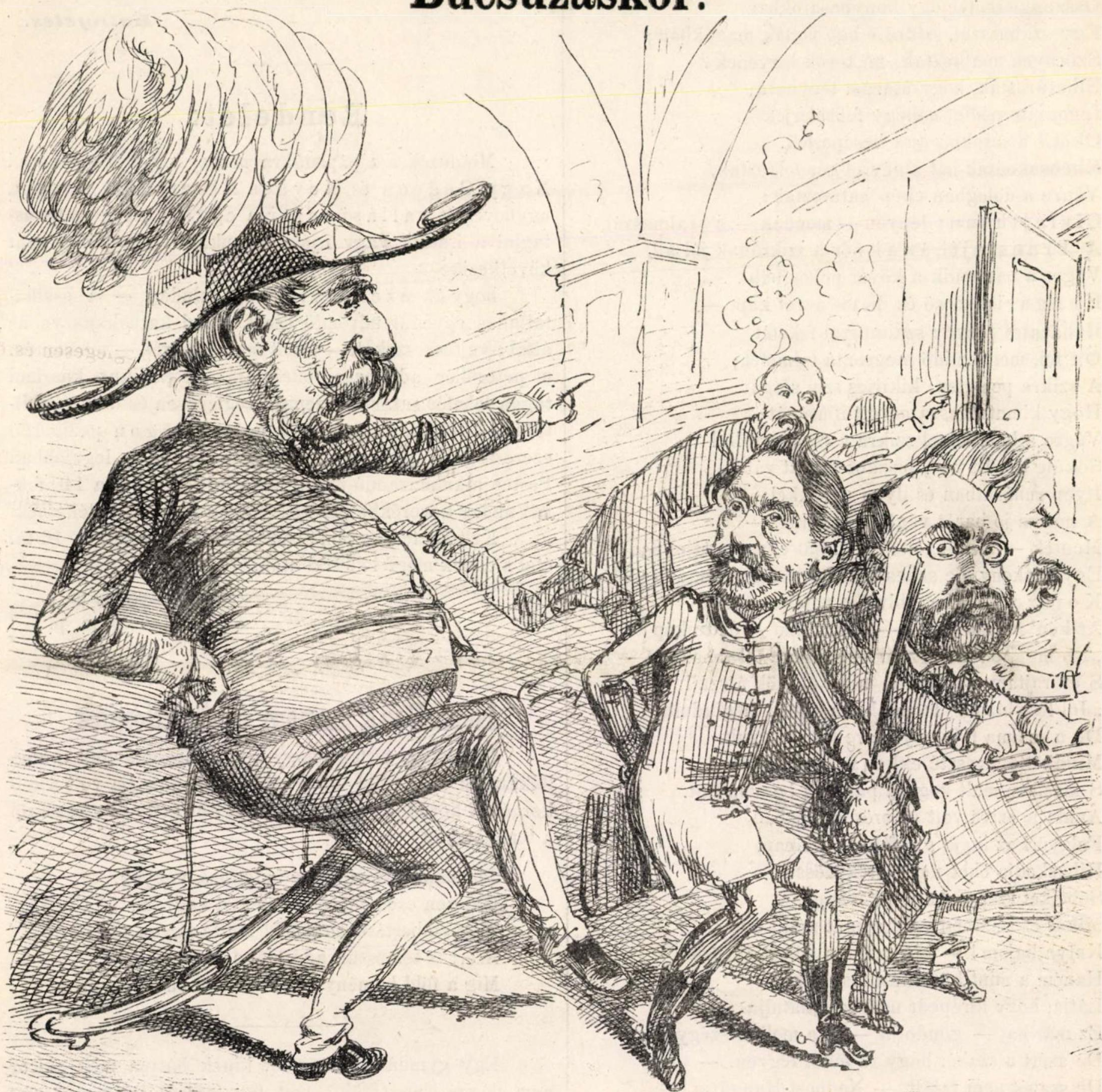
Dolegatyusok a nagy mogulhoz.

Óh hatalmas mogul! fogadj kegyelmesen,
Nézd üres marokkal nem jövénk mi hozzád . . .
Csak a szádat tátsd fel, hány száz millió kell?
Hű mamelukjaid azonnal megadják.

A nagy mogul a dolegatyusokhoz.

Köszönöm, köszönöm! e loyalitáshoz
Menyus nevében is urak! gratulálok,
Megvoltam győzödve arról : hogy önök közt
Elég csuszómászó bolondra találok.

Bucsuzáskor.

Dolegatyusok a nagy mogulhoz.

Óh kegyelmes mogul! a jótett csak jót vár,
Hogy dicső tettedért — örökre megáldjunk:
Kérünk alázattal legalább nekünk már
Ennyi millióért adjál csak egy ágyut.

A nagy mogul a dolegatyusokhoz.

Mit, nektek egy ágyut?! hinaus mit Lumpen . . .
Azt a pár forintot még fel is hányjátok?
Ezt adom én nektek . : . mért a szegény nép
Véres verejtékét s vérét pazarljátok.

A szalmaszál, a szikra és a bab.

Gyermekmese, ajánlva Borsszem Jankó **szellemtelen** kis lapjának.

Összesepergetve egy konyhasarokban,
Egy szalmaszál, szikra s bab voltak magokban;
Szörnyen unatkoztak, mi tévők legyenek?
Elhatározták, hogy útazást tegyenek,
Incognito pedig, nehogy felismerjék
Őket s a sarokba újra beseperjék.
Kimosakodtak hát s névről gondolkoztak,
Végre a dologban ekép határoztak:
Cislajthánni legyen — mondák — a szalmaszál,
A Translajthánni név a szikrának jól áll,
Végre a harmadik a kövér pohos bab . . .
Hungaria dicső és diszes nevet kap. —
Ruházatra nézve : szalmaszál feketét
Ölt fel, mert az idő megrontá termetét;
A szikra pediglen: kikirics szin sárgát
Hogy kimutathassa aszott ifjúságát;
Végre a bab, mivel szikra s szalmaszállal
Sokáig együtt volt, piszkos sárgát válal.
Ilyen ruházatban és ilyen nevekkel
A három jó barát végtére útra kel. —
Mentek — mendegéltek, . . . hát egyszer útjokban
Egy keskeny, de sebes hidtalan patak van.
Korszellemnek hivta e patakot a nép,
Át kén' menni rajta ; — gondolták — de mikép?
„No majd én átfekszem — mondá a szalmaszál —
S én rajtam mint hidon mindkettőtök átszáll.“ —
„Jól lesz biz az“ mondák s a szikra megindult;
De a szalma tőle egyszerre lángra gyult.
Mindkettő elveszté ekkor az egyensúlyt
S kicsiben mult hogy a patakba be nem fúlt.
Ámde jó szivü volt és erős is a bab,
Felgyüri az ingét s a fúlók után kap,
Kihúzkodja őket nagy erőködéssel,
Sebeiket szépen beköti kötéssel. —
Mikor ez rendben volt, magát nézi körül;
Kutya bajom! — igy szól s a dolognak örül;
Hanem a mint körülnézi magát újra:
Látja, hogy kirepedt nadrágja hátulja.
Ez már baj — gondolja — és a mellett szégyen;
De azért a szabó, hogy rá foltot tégyen. —
De szabót nem talált. — No most Hungária!
„Ej hol szabó nincsen, jó a csizmadia!“ . . .
A czipész fekete bőrből foltot vetett
S befoldá egészen a nadrágülepet. —
S a szegény bab talán észre sem is vette,
Hogy a ruházatja lett sárga fekete. —
Barátjai nézik : „hisz ez libéria!
Szinünket viseled, szolgánk vagy Hungria!“ . . .
A babnak ruhája *) meg van, most is állja, —
S régi két barátját maig is szolgálja. —
És mind az ideig, mig meg lesz a foltja . . .
Úr soha sem lehet, de mindég csak szolga. —

Kotnyeles.

*) A valódi bab, piszkossárgára hajlószinü, egyik végén nagy fekete folttal, a sok vidéken tévesen babnak nevezett növénymag, helyesen, paszúly. K.

Rendelet:

Mindazokra a pápistákra nézve, kik a Tolcsvai Nagy Gedeon és Kovács Albert által alapitott, ugynevezett vallási reform egylet (apage satanas) tagjaivá iratták vagy irják magukat, rendeljük a mint következik:

hogy ők ezen a világon minden — a csalhatatlan s egyedül üdvözitő szent római katholikus vallás által nyujtatni szokott — szent malasztoktól, — minémüek, a péterfillér adakozás, búcsujárás, katholikus kaszinói taggá lehetés sat. sat. ezennel véglegesen és örökre eltiltatnak és elátkoztatnak; — a más világon pedig 120 ezeresztendei purgatorium, ezután pedig a legujabban Pesten alkalmazandó utczai burkolat főzésekor a 140 foknyi meleg keverékbe perczenkénti mártogatásra itéltetnek.

Kelt Eszterdombon Szent Iváznid napján, — 16 tál étel s ennek megfelelő ital után.

Páter Tritytroty m. p.
Páter Makutyi m. p.

Nem Deák hanem diák adomák.

Csákváron történt, hogy a már megboldogult evang. lelkésznek egy föld által agyonütött halottja volt a csikorgó tél közepén s a halálesetet igy hirdette ki szószékről a templomban:

Jelentem hiveim, hogy halottunk vagyon,
De ezen esemény nem istentől vagyon;
Mert embertársunkat föld ütötte agyon.
Azért is temessük addig el a fagyon :
Mig a föld kemény lesz s ki nem enged nagyon.

Egy gymnáziális tanuló, kinek bátyja még akkor nem eléggé ismert költö volt, igy mutatá be magát egy diák társaságban: „én T. Béla vagyok, Kálmánnak az öcscse.

Mire, egy éltes diák a többi közül kiválva s magát méltóságos posituraba vágva igy szóla: „nagyon örülünk. Én pedig A. Bandi vagyok Józsefnek, Gerzsonnak s Kálmánnak ez öcsese, Lászlónak, Julcsának pedig a bátyja. Most tessék önöknek is uraim — fordult a többi diákokhoz — feltüntetni testvéreiket.

Nyilvános tiltakozás

a Pesti Napló szerkesztőjének!

Báró ur! Ön lapja 157. számának tárczájában, egy igazán számüzöttről olvastam holmit, melyben a többi között az is mondatik, hogy „szabadság dolgában csak is Amerika vetekedhetik Magyarországgal." — Bátor vagyok báró urat kettőre figyelmeztetni;

primo: Magyarország a 67-es kiegyezés óta többé nem létezik,

secundo: a fentebbi mondás valóságos plagium.

— Én szoktam — annak idejében — az olaszországi ezredeknél levő magyar fiukat hasonló dolgokkal ámítani, idézett mondás ellen tehát, mint valóságos plágium ellen ezennel ünnepélyesen tiltakozom.

Beneked von Sadowa.

Hála és köszönet nyilvánitás.

Miután szent társulatunk egyik igen érdemes tagja, dr. Pauper Tivadar m. kir. cultus miniszter ur, — nem hallgatván annak az istentől elátkozott Ellenőr és Hon czimü ujságoknak szavára, sem a Jekelfalusi-féle esetet sem katholikus kaszinói tagságát nem dementirozta, sőt legujabban, az iskola tanácsok kikerülésével egyenest a tanfelügyelőkhöz bocsátott rendeletével, — melyben a községi iskoláknak az államsegély elnyerhetését megnehezíti, a községi tanitók diját leszállítja, a tandijt ellenben reményünket felül haladó magasságra emeli, s ezek által a vizet egyenest a mi malmunkra hajtja: ezennel szent társulatunk ünnepélyes háláját s köszönetét nyilvánitja.

Ennek — szent társulatunk rendes heti közlönyében a Ludas Matyiban leendő — közhirré tételével az elnökség megbizatik.

Kelt a pesti első kath. kaszinó teljes üléséből

Gróf *Kiczkráky János* elnök.
Páter *Makutyi* jegyző,

Alázatos kérelem:

a pesti katholikus kaszinóhoz.

Miután e szent társulat méltóságos elnöke, a Pozsonyba annyi méltatlan üldözést szenvedett Viola Károly urra nézve közgyülésileg kimondani kegyeskedett egy elmult alkalommal, hogy ő a katholikus mozgalom körül érdemeket szerzett; — nagy alázatosan a végből vagyunk bátrak esedezni, hogy a mi ilynemü érdemeink is — miket a Szilágyi Virgil-féle mozgalmakkor bizonyára szereztünk, valahára ily kegyes elismerésben részesitessenek.

a pestbudai kofák és szabadalmazott nőintézet tulajdonosnők választmánya.

Ludas Matyi okmánytára.

KÉKESSY KÁLMÁN üdvözlő beszéde

Visontai Kovách Lászlóhoz.

Gyöngyösön 1871. julius 16-án történt
megzáklyás fenéztetése alkalmával.

Tisztelt hazafi:

A szerény város és vidéke, midőn ünnepi fényben tiszteletedre sereglett, egyszersmind az igazság és méltányosság diadalát ünnepli meg.

Századokon keresztül vajudott s vezérlő geniussa mindig megmutatta e város népének, ha néha önkárán okulva is, melyik a helyes ut, melyen emelkedhet fel a balfogalmak súlya alól, daczára kedvező földrajzi, népességi, és közlekedési viszonyainak.

Hangya szorgalmát fejtvén ki, föveny mellé fövenyt rakva, végre is egy jelentékeny kereskedelmi és ipar ponttá fejlődött. Betelt hát a féltékenykedés és kicsinylő mellőztetés pohara; az ódon elavult formák helyett egy uj rendszer életbe hivását követelte meg a törekvő korszellem s az ország égető kérdéssé válván, törvénybe lett foglalva ennek szüksége. E törvény végrehajtásával a Miniszterium bizatván meg, mely helyiviszonyaink pontos számba-vétele mellett kormányzói bölcsességével oldván meg a kérdést, e várost egy királyi törvényszéki székhelylyé és járásbirósági ponttá emelte. Éljen a király! Éljen a Miniszterium!

A helyzet ilyénné alkotása körül Te fáradoztál tisztelt férfiu! tied hálánk oroszlány része. Te létesitéd a megyei gazdasági egyletet, s ennek székhelyévé Gyöngyöst tevéd. E lépés volt az első, mely ujjal mutatott a földabroszra, s mely óriás- gyümölcsét ma hozá meg 14 év után.

Teljes örömeden felül elégtételt adunk neked a költött rágalmakért, nézd a vidék és város óriási nép tömegét, ezek tiszteletén és irántadi rokonszenvén meg törik az ármány fegyvere, elnémul a rágalom hangja, harsány óhaj hat az égig:

Éljen Kovách László!!!

Szives kérelem:

a Ludas Matyihoz.

Tisztelt Ludas Matyi ur! Miután Önnek eddig csak két udvari papja volt, pedig úgy dukálna, hogy ebben a sorban is ki legyen a triumviratus, bizalommal fordulunk Önhöz, legyen szives ezt a mi páter Lébünket is a Ludas Matyiban valaminek meg tenni, ugy hisszük eléggé rászolgált!

a ráczkevei Széchényi párti választók közönsége.)*

*) A kérelemnek hely adatik s páter Léb, Tritytroty és Makutyi mellé, az obscurantizmus, jézsuitaság, köpenyforgatás apostolává, s a bél istennek papjává ezennel hivatalosan kineveztetik. Ludas Matyi.

A delegátio utolsó zártülésén.

Elnök: Mélyen tisztelt országos bizottság!
Bevégeztük hát a „dicső munkát,"
Szentelve ez órát bucsuzásnak —
Gratuláljunk ex offo egymásnak.
Bámuljuk a közös minisztereк
Hazafias nemes buzgalmukat,
Ők a quóta steigerolásában
A la grosso viselték magukat.
Mélyen tisztelt országos bizottság!
Mielőtt az ülést im bezárom:
Bocsássanak meg gyarlóságomért
Ha nem ezen . . . de a más világon.
Gyüte sárga, czofel fakó, ráró,
Éljen Beust! Kuhn! éljen Orczy báró!

Királyi Pál: Hadd legyen az utolsó szó enyém,
Majláthot majd elbucsuztatom
Ez leend a királyi eredmény . . .
Boldogitó alkotmányunk terén.
Megyünk haza, hála a végzetnek,
Viszünk haza, hála a nemzetnek . . .
Olyan rugást Kuhn miniszter urtól:
Szerencse ha . . . vissza nem kergetnek.

Párbeszéd két szoboszlai polgártárs között.

Guszti: Kálmán te! miért hivják ezt a bort „ausbruch"-nak, talán hogy aus — Bruch: vagy is Bruchban terem?

Kálmán: Ó te füles! még azt sem tudod, hogy ausbruch, magyarul annyit tesz mint champagner.

Zsiga pósta.

Nyulassy László urnak. No már azt a büvészetet még is szeretnénk tudni, hogy a Ludas Matyi 19-ik száma micsoda boszorkányságon mehetett keresztül, hogy polgártársunknál mint „Neuer Freier Styx" kopogtatott be.

Beleznay János kántor urnak. De már csak olvassa polgártárs kedvencz humoristáját folytonosan, ha a zsidó nem ad szakálra, ad Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda" betüivel, (Lipót-uteza 11. sz. a.)